



EMILIS IEŠKO NEEGZISTUOJANČIŲ NAMŲ DARBŲ

– O dabar, vaikai, atsiverskite namų darbus, – tarė mokytoja. – Tuoj praeisiu pro visus ir pažiūrėsiu, ar padarėte.

– Namų darbus? – sau po nosimi sumurmėjo nusteбęs Emilis. – Aaa, mokytoja turbūt kalba apie kažkokią smulkmeną. Tą rašinį, apie kurį tiek kalbėjome, reikės parašyti tik kitai savaitei...

– Tiksliau, ar parašėte rašinius? – pridūrė mokytoja, stovėdama klasės priekyje, ir Emilis pajuto, kaip kūnu perbėgo baimės šiurpuliukai.

– Rašinį? Šiandienai? – dar labiau nustebo berniukas.

– Dabar permesiu akimis, ar visi parašėte, o paskui vieną kitą pakviesiu paskaityti prieš klasę, – toliau kalbėjo mokytoja.

Kad sukeltų didesnę įtampą pamokai nepasiruošusiems vaikams, mokytoja prieš imdama klausinėti ar tikrinti namų darbus garsiai skaičiuodavo prieš visą klasę:



Po pirmo skaičiaus dalis vaikų pajusdavo, kaip kakta nubėga lašelis prakaito.

Prie lašelio prisidėdavo dar keli, ir galiausiai prakaitas nuo kaktos imdavo lašėti ant suolo po nosimi.



Dalis namų darbų užduočių neatlikusių ar pamokai reikiamų dalykų neišmokusių vaikų neatlaikydavo įtampos. Ir vienas kitas, šaukdamas „Aš nepadariau, nepadariau!“, nubėgdavo tiesiai pas mokyklos direktorių prisipažinti apie savo nepavyzdingą elgesį.



Tie, kurie iki tol laikydavosi visai nieko, ties šiuo skaičiumi pamesdavo galvą. Vienas imdavo ridentis po klasę, kitas įlisdavo į spintą patalpos gale, o trečias atsiguldavo ant suolo vaidindamas penalą arba pieštuką ir šitaip bandydamas išsisukti nuo mokytojos patikrinimo.



Po šio žodžio dar kas nors pabėgdavo, o likdavo tik tie, kurie namų darbus padarė, arba tie, kurie jų nepadarė, tačiau laikėsi iš paskutiniųjų ir laukė savo likimo.



Emilis nepasidavė. Jis vartė visus iš kuprinės ištrauktus sąsiuvinius ieškodamas bent kokio ilgesnio savo ranka rašyto teksto, kuris mokytojai užmetus akį primintų rašinį. Aišku, viskas paašketų, jei berniukas būtų iškviestas skaityti prieš klasę, bet dabar svarbiausia įveikti pirmąją – mokytojos žvilgsnio – patikrą.

Mokytoja startavo lėtu žingsniu. Nesustodama sukiojo galvą tai į vieną, tai į kitą pusę tarp suolų, akimis skenuodama atverstus sąsiuvinius ir vaikų parašytus tekstus.



– O kur tavo? – mokytoja pakėlė akis nuo tuščio atversto sąsiuvinio į jo savininę.

– Aš... Aš... – ėmė kažką lementi išsigandusi mergaitė.

– Neparašei? – pasigirdo dar vienas mokytojos klausimas.

– Aš... Ne... Neparašiau.

– Tai nieko tokio... – mirktelėjo mokytoja.

Ir visų vaikų antakiai kilstelėjo viršun iš didžiulės nuostabos!

– Tikrai? – mergaitės veide baimę pakeitė nuostaba.

– Aišku, kad ne! – sušuko mokytoja, o tada pridūrė: – Lieki po pamokų visus likusius mokslo metus!



AŠ
IŠGELBĒTAS!

